

Мжченъ животъ.

Въ гората, между дебелитъ корени на стария джбъ, бѣше изрита въ земята голѣма и дълбока дупка; отъ дупката на разни страни бѣха издълбани тѣсни канали, които водѣха навънъ. Виждаше се, че тази дупка е изкопана отъ нѣкакви умни и хитри животни; тѣ нарочно я бѣха направили съ толкова изходи, за да могатъ по-лесно да избѣгатъ въ случай на опасностъ.

Това бѣха две лисици — баща и майка; тѣ живѣха тукъ съ своитѣ деветъ деца. Лисиченцата бѣха още малки и слѣпи. Майката се грижеше за тѣхъ, кърмѣше ги съ млѣко и не се отдѣляше отъ тѣхъ нито минутка. Тя нѣмаше защо да ги оставя, понеже за храна ходѣше бащата и ѝ донасяше какво не: птици, зайци, мишки, риби, жаби, червеи, бръмбари.

Лисиченцата порастнаха малко и прогледнаха. Бащата като че ли това и чакаше.

Отъ това време той почна по-рѣдко да се явява въ жилището. Затова пъкъ майката трѣбваше все по-често сама да отива за храна. Най-последно той съвсемъ напустна своето семейство и изчезна въ гората да живѣе и се грижи само за себе си.

Тежко ѝ дойде на горката лисана: самата тя искаше да яде, пъкъ и децата отрастнаха, та само майчиното млѣко имъ бѣ малко — време бѣ вече и месо да ядатъ. А да си го намиратъ сами, още не умѣха, — значи, на ловъ трѣбваше да ходи майката. Но какъ да ги остави сами? Пъкъ нѣма да ги остави да измратъ отъ гладъ я, — трѣбваше да се реши.